

SOẠN TẬP KINH MỘT TRẠEM TRUYỆN NHÂN DUYÊN

QUYỂN 9

Phẩm 9: THANH VĂN

81. Truyện Về Người Dẫn Đầu Đoàn Người Đi Buôn Tên Hải Sinh

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có năm trăm người đi buôn định ra biển để tìm châu báu. Trong số những người đi buôn có một người đã cưới vợ trong dòng dõi giàu sang rồi cùng dẫn nhau xuống biển. Trong cuộc hành trình ấy, người vợ mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, nhân đó đứa trẻ được đặt tên là Hải Sinh.

Vì bé trai có phước đức lớn, nên khiến các khách buôn tìm được nhiều châu báu và trở về an ổn.

Hải Sinh dần dần khôn lớn, mọi người lại khuyến khích Hải Sinh ra biển lấy châu báu, khi trở về họ gặp một trận bão dữ dội, ghe thuyền bị gió thổi trôi tấp vào cỏi nước quỷ La-sát. Vì mong sóng to gió dữ lắng dịu, những người đi buôn cùng quỳ lạy chư Thiên, thiện thần cứu nạn, nhưng không có sự linh ứng nào trong việc cứu họ khỏi tai ách.

Lúc ấy trong số những người đi buôn, có một Ưu-bà-tắc nói với mọi người:

–Có Đức Phật Thế Tôn thường rủ lòng Đại bi, sáu thời trong một ngày đêm luôn quán sát xem chúng sinh nào bị khổ nạn, thì Ngài liền đến cứu hộ. Vậy các anh em hãy cùng nhau xưng niệm danh hiệu Phật, có thể Ngài sẽ đến đây cứu mạng chúng ta.

Những người đi buôn liền cùng nhau xưng niệm:

–Nam-mô Phật-đà.

Bấy giờ Đức Phật từ xa thấy những người đi buôn gặp nạn, Ngài liền phóng ánh sáng chiếu vào trận cuồng phong, cuồng phong liền tan biến.

Mọi người thoát nạn, họ cùng nói với nhau:

–Hôm nay, chúng ta nhờ uy quang của Đức Phật mà thoát nạn, được bình yên trở về, vậy chúng ta hãy xây dựng chùa tháp, thỉnh Đức Phật và chúng Tăng về an trụ, sắm sửa các thức ăn ngon, cung cấp các vật dụng cần thiết không để thiếu thốn.

Nghe rồi mọi người đều bằng lòng. Bấy giờ, tất cả đều trở về an ổn. Theo lời ước nguyện trước kia, họ xây dựng chùa tháp, thỉnh Đức Phật và chúng Tăng, sắm sửa thức ăn ngon cúng dường. Cúng dường xong, họ lui lại ngồi sang một bên nghe Phật nói pháp. Tâm ý được mở tỏ, mọi người đều có được dấu hiệu chứng đạo, ở trước Phật xin được xuất gia.

Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay! các Tỳ-kheo!

Râu tóc trên đầu những người đi buôn tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, thành các Sa-môn. Họ siêng năng tu tập, chẳng bao lâu chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu pháp Thần thông, tám pháp Giải thoát, được trời, người tôn kính.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, chẳng hay năm trăm vị Tỳ-kheo là những người đi buôn này đời trước gây ra nghiệp ác gì mà nay gặp các thứ ách nạn như thế? Và nhờ uy quang của Đức Phật mà được thoát nạn, lại gặp Đức Phật Thế Tôn được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Chẳng những đời nay Ta cứu họ thoát khỏi ách nạn mà thuở xưa Ta cũng đã từng cứu họ thoát khỏi các ách nạn.

Các Tỳ-kheo lại bạch:

–Bạch Đức Thế Tôn, chẳng hay việc thuở xưa như thế nào. Cúi mong Thế Tôn giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay vô lượng kiếp tại nước Ba-la-nại có một vị Tiên có năm thứ thần thông đang trú ngụ bên một bờ sông.

Lúc ấy có năm trăm người đi buôn muốn ra biển để tìm châu báu. Khi đi về phía bờ sông, những người đi buôn thấy vị Tiên, họ cùng nhau lại chào hỏi và khuyên mời vị Tiên cùng ra biển với họ.

Vị Tiên đáp:

–Các ông cứ đi một mình, nếu bị tai nạn sợ hãi, chỉ cần xưng danh hiệu ta, ta sẽ đến cứu hộ cho.

Những người đi buôn nghe vị Tiên nói, họ bèn ra biển và tìm được nhiều châu báu. Đến khi trở về, những người đi buôn bị trận cuồng phong của quỷ La-sát. Lúc ấy họ cùng nhau dốc lòng xưng niệm danh hiệu vị Tiên. Vị Tiên liền đến cứu họ thoát khỏi ách nạn.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vị Tiên lúc bấy giờ nay chính là Ta, còn những người đi buôn kia, nay là năm trăm vị Tỳ-kheo. Lúc đó Ta chưa đoạn hết phiền não, mà còn cứu họ thoát được ách nạn, huống chi ngày nay Ta đã vượt ngoài ba cõi mà không thể hóa độ họ được sao.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.